

“मीठे बच्चे – शान्तिको आधारमा तिमी विश्वमा एक धर्म, एक राज्यको स्थापना गर्छौ, यो हो शान्तिको अभिमान।”

प्रश्न:- सारा दुनियाँ आफूले आफैँलाई श्रापित कसरी गर्छन् र बच्चाहरूले कसरी गर्छन्?

उत्तर:- सारा दुनियाँ भगवानलाई सर्वव्यापी भनेर आफूले आफैँलाई श्रापित गर्छन् र बच्चाहरूले बाबा-बाबा भनेर फेरि यदि काम अग्निमा स्वयंलाई भस्म गरे भने श्रापित हुन पुग्छन्। मायाको थप्पड लाग्छ। बाबा भन्नुहुन्छ- हे मीठा-प्यारा आत्माहरू! अब सतोप्रधान बन, भस्मासुर होइन।

ओम् शान्ति । बच्चाहरूलाई थाहा छ- हामी अब अँध्यारोबाट उज्यालोतर्फ जाँदै छौं। चन्द्रमाको प्रकाश यस्तो हुन्छ मानौं सूक्ष्मवतन। सूर्य उदाएपछि त उसको ताप आउन थाल्छ। चन्द्रमाले शीतलता दिन्छ। अब यो प्रकाश त आँखाको लागि मात्र हो। आत्माको पनि आँखा हुन्छ। आत्मालाई बुद्धिको आँखा मिल्छ। आत्माले अहिले बेहदका बाबालाई पनि जानेको छ र यी आँखाद्वारा ब्रह्मा रथ जसमा शिवबाबाले प्रवेश गर्नुहुन्छ, उनलाई पनि जानेको छ। तिमी बच्चाहरूलाई पहिचान भएको छ। यो पहिचान तब नै हुन्छ जब उहाँ सम्मुखमा मिल्नुहुन्छ। नन्दीगण, भागीरथ पनि भन्दछन्। नन्दीगण जहिले पनि साँढेलाई देखाइन्छ। भागीरथ फेरि मनुष्यलाई देखाइन्छ। एउटा शंकरको चित्र, जसमा गंगा प्रकट भएको देखाइएको छ। अब पानीको गंगा त होइन। यो अहिले तिमीले बुझिसकेका छौ। अहिले तिमी ब्राह्मणहरूलाई सबै शास्त्र आदिको ज्ञान छ। सबै वेद, ग्रन्थ, उपनिषद् आदिको सार तिमीले सम्झाउँछौ। कति बच्चीहरू जसले कहिल्यै कुनै शास्त्र आदि पढेका वा सुनेका छैनन्। तर पनि सबै वेद शास्त्रहरूको सार बुझिरहेका छन्। नपढेकाहरू झन् पढेकाहरूभन्दा अगाडि जान सक्छन्। अनपढहरूको अगाडि पढेकाले भारी बोक्छन्। अहिले त अनपढहरूले पढेकाहरूको भारी बोक्नु पर्छ। यहाँ यो आश्चर्य छ नि। केही पनि नपढेकाहरूले सबै वेद, शास्त्र, धर्म, भक्तिमार्गको कर्मकाण्डलाई जानेका छन्। मानिसहरूले वानप्रस्थ अवस्थामा नै गुरु बनाउँछन्, फेरि उनले बसेर शास्त्र आदि सुनाउँछन्। यसद्वारा परमात्माको पासमा जाने बाटो मिल्छ भन्ने सम्झन्छन्, मानौं कुनै पहाड हो, जताबाट गएपनि पुगिन्छ। तर यस्तो त होइन। तिमीले जुन कुरा जानेका थिएनौ, अहिले ती सबै कुरा जानिसकेका छौ। कुमारीहरूद्वारा नै परमपिता परमात्माले भीष्म पितामह आदिलाई ज्ञानको बाण मार्नु भएको हो। दुनियाँले यी कुरालाई बुझेका छैनन्। जगत् अम्बा सरस्वती कुमारी हुन् नि। ठूला-ठूला पण्डितले सरस्वतीको उपाधि राख्न लगाउँछन्। वास्तवमा ज्ञान सागरबाट निकलिकी ज्ञान सरस्वती मम्मा हुन्। साच्चिकै अहिले कन्याहरूमा तागत धेरै आउँछ किनकि उनीहरूले उल्टो सिँढी चढेका छैनन्। पुरुषले जब विवाह गर्छन् तब स्त्रीमा मोह हुन थाल्छ। अनि आमा बुवा आदि सबैबाट मोह हटेर स्त्रीको दास बन्न पुग्छन्। फेरि बच्चा पैदा भएपछि उनमा मोह हुन थाल्छ। अहिले तिमीहरू सबैबाट नष्टोमोहा बन्दै छौ। आफूलाई आत्मा निश्चय गरेका छौ। आत्माको योग बाबा संग छ, योग अर्थात् याद। तिमी कुरा नै अलग्गै छ नि। कन्याहरू त पवित्र हुन्छन्। उनीहरू तीर्थ आदि गर्दैनन् किनकि छन् नै पवित्र। मानिसहरू तीर्थहरूमा पाप काट्नको लागि जान्छन्। गंगा पतित-पावनी हुन् भन्ने सम्झन्छन्। पतित-पावन त एउटै मात्र हुन् पर्ने हो नि। गंगा नै पतित-पावन भए त तीर्थमा फेरि किन जानुपर्छ? त्यहाँ देख्नको लागि जान्छन्। भनिएको छ- तीर मारियो फेरि गंगा निस्कियो। केही न केही गऊमुख आदि बनाएर राख्दछन्। त्यसैले बाबा बसेर सम्झाउनुहुन्छ- प्यारा बच्चाहरू तिमी आत्मा हो। आफूलाई आत्मा सम्झेर मलाई याद गर। उहाँ बाबा पनि हुनुहुन्छ। सतगुरु पनि हुनुहुन्छ। मन्दिरमा कृष्णको पाउ देखाउँछन्। शिवबाबाको आफ्नो चरण छँदै छैन किनकि उहाँको शरीर नै छैन, जसमा कुनै चरणको धूलो बन्नु परोस्। बाबा भन्नुहुन्छ- तिमीलाई शिवबाबाको चरणको धूलो बन्नु छैन। म यी सबै कलियुगी रीति-रिवाजहरूबाट छुटाउन आएको छु। मेरो चरण नै छैन। शिवको त शरीर नै छैन। यो त ब्रह्माको तन हो, त्यसैले तिमी शिवबाबाको पूजा गर्न सक्दैनौ। यस भाग्यशाली रथमा शिव आउनुभएको छ। भक्तिमार्गमा शिवोहम् भन्नेहरूमाथि फल आदि चढाइन्छ। यो हो सबै भक्तिमार्गको रीति-रिवाज। अर्थ केही पनि बुझ्दैनन्। भन्दछन्, महिलाहरूले लिङ्गको पूजा गर्नु हुँदैन। तर त्यो कुनचाहिँ हो- यो पनि बुझेका छैनन्। वास्तवमा शिव कुनै यस्तो लिङ्ग त हुनुहुन्न। उहाँ त तारा हुनुहुन्छ, उहाँको पूजा किन गर्नु हुँदैन! शिवको अर्थ नै हो परमपिता परमात्मा कल्याणकारी। वास्तवमा उहाँको पूजा त धेरै हुनु पर्छ। शिव कल्याणकारी एक मात्रै हुनुहुन्छ। उहाँले नै पतितबाट पावन बनाउनु हुन्छ। सबैको कल्याण गर्नुहुन्छ। जो पहिलो नम्बरमा लक्ष्मी-नारायण थिए उनै ८४

जन्म लिएर पतित बने, त्यसैले सबै पतित भएका छन्। सतोप्रधानबाट रजो तमोमा सबै आइसकेका छन्। सबैको कल्याण गर्ने त एक बाबा नै हुनुहुन्छ। यति बेला सबै मनुष्य पतित बनेका छन्। पहिला आउने बित्तिकै पतित हुँदैनन्। पहिले त पावन हुन्छन्। यो कुरा बाबा बसेर सम्झाउनुहुन्छ— मेरा प्यारा सिकीलधे बच्चाहरू वा शालिग्रामहरू! बाबाले यस मुखद्वारा के भनिरहनु भएको छ, सुनिरहेका छौ? यसरी अरु कसैले त भन्न सक्दैन। कुनै पनि संन्यासी आदिले म सदा पवित्र छु, यस शरीरद्वारा तिमी आत्माहरू सँग बोलिरहेको छु भन्न सक्दैनन्। बाबाले नै भन्न सक्नुहुन्छ। कति त बाबा-बाबा भनेर पनि फेरि भस्मासुर बन्छन्। मायाले थप्पड लगाइदिन्छ अनि आफूलाई भस्म गरिदिन्छन्। काम अग्नि हो नि। बाबा आएर यस भस्मासुरपनाबाट छडाउनुहुन्छ। सम्झाउनुहुन्छ— मीठा प्यारा बच्चाहरू! तिमीहरू मेरो सन्तान हो। तिमी ब्रह्माण्डमा रहन्छौ। त्यहाँ तिमी अशरीरी हुन्छौ, त्यसैले कुनै संकल्प विकल्प चल्दैन, फेरि पार्टमा आउँछौ— यो पनि ड्रामा बनेको छ। अहिले तिमी सामु प्रारब्ध स्पष्ट छ। अहिले तिमी हो त्रिकालदर्शी। तिमी यो संस्कार यहाँ नै प्रायः लोप भएर जान्छ। यो ज्ञान त्यहाँ रहँदैन। जबसम्म यहाँ छौ तबसम्म ज्ञान हुन्छ। मानौ, कसैले यहाँबाट संस्कार लिएर शरीर छोड्यो, यदि फेरि उसलाई स्मृति आयो भने त्यसै अनुसार यस शक्ति सेनामा आएर हाजिर हुन सक्छ। (योद्धाहरूको उदाहरण) त्यहाँ अलि ठूलो भएपछि मात्र सेनामा भर्ती लिइन्छ। कसैलाई यहाँ आउनु छ भने जुन संस्कार लिएर जान्छन्, उस अनुसार राम्रो घरमा गएर जन्मिन्छ, अनि फेरि यस्तै संस्कार भएको साना बच्चा पनि यहाँ आउँछन्। फेरि स्वर्गमा नयाँ जन्म लिनेछन्, त्यसपछि यहाँको संस्कार खतम भएर जान्छ। फेरि राजधानीको संस्कार प्रकट हुन्छ, प्रारब्ध भोग्नको लागि। यो संस्कार लोप भएर जान्छ। कैयौं बच्चाहरूको धेरै स्नेह हुन्छ। तर त्यो आत्मा देखेर खुशी हुन्छ। तर अङ्गहरू विकसित नभएकाले बोल्न सक्दैनन्। ठूलो भएपछि संस्कार प्रकट हुँदै जान्छ। बाबाले कति कुरा सम्झाउनुहुन्छ।

परमपिता परमात्मा हुनुहुन्छ त्यसैले पिताबाट त अवश्य वर्सा मिल्नु पर्छ। उहाँ हुनुहुन्छ नै स्वर्गका रचयिता। नर्कका रचयिता भनिदैन। तिमी बच्चालाई थाहा छ— हामी बाबा सँग स्वर्गको वर्सा लिइरहेका छौं। कल्प पहिले पनि लिएका थियौं। यसै समयमा नै बेहदका पिताबाट बेहदको सुखको वर्सा मिल्छ। यो केवल तिमी बच्चाहरूले नै भन्न सक्छौ। यो हो एकदमै नयाँ कुरा। तिमीले गीता नै माता-पिता हो भनेर सम्झाउने गर्छौ। बाँकी सबै शास्त्रहरू उनका बाल-बच्चा हुन्। गीताबाटै राजयोग र स्वर्गको राजाईको वर्सा मिल्छ। बाँकी बाल-बच्चाहरूबाट कहाँ वर्सा मिल्छ र! तिमी त पारसबुद्धि बन्छौ, तिमी महल आदि पनि एकदम छिट्टै बन्छन्। तिमी हो शान्तिको अभिमान, उनीहरूको हो विज्ञानको अभिमान। तिमीले सर्वशक्तिमान् बाबाबाट राजाई लिन्छौ। तिमी विश्वको मालिक बन्छौ। विश्वको रचयिताले हामीलाई विश्वको मालिक बनाउनको लागि पढाउनुहुन्छ, यो कुरा सदैव बुद्धिमा राख। एक सेकेन्डमा जीवन मुक्ति दिनुहुन्छ भने के एक सेकेन्डमा बाबा यिनमा प्रवेश गर्न सक्नुहुन्न? एक सेकेन्डमा आत्मा यहाँबाट लण्डन-अमेरिका आदिमा गएर जन्म लिन्छ। आत्मा एकदम फ्लाइङ्ग स्क्वाइड (तुरुन्तै पुग्न सक्ने सेनाको समूह) हो। छ फेरि कति सानो तारा। पुनर्जन्मलाई अवश्य मान्छन्। तिमीले कति पुनर्जन्म लिएका छौ। ८४ जन्ममा अवश्य आउनु छ। जो एकदमै पतित शूद्र बुद्धिका छन्। उनीहरू नै आएर फेरि स्वच्छ बुद्धिका बन्छन्। स्वच्छ बुद्धि भएकाहरूको सङ्गले अवश्य नै आफूजस्तै बनाउँछ। अब तिमी मास्टर ज्ञानसागर बनेका छौ। जो बाबामा गुण छ त्यो तिमी धारण गर्छौ। तिमी पनि भन्दछौ— मनमनाभव। तिमी आत्मा स्वच्छ हुन्छ। बाँकी दिव्य दृष्टिको चाबी बाबाको पासमा नै छ। तिमी मनुष्यबाट देवता बन्छौ, त्यसैले बच्चाहरूलाई ताज लगाएको देखाइन्छ। नत्र त साना बच्चाहरूको ताज हुँदैन। उनीहरूले राजकुमार नै देख्ने गर्छन्। माताहरूले साक्षात्कारमा देख्ने गर्छन्— हामी गएर महारानी बन्नेछौं। हामी पतित छौ भनेर ज्ञानद्वारा पनि बुझ्न सक्छन्। म कार्पेन्टर (सिकर्मी) हुँ, म गरिब हुँ— यो आत्माले बोल्दछ। अब तिमीहरूले जानेका छौ— शिवबाबाद्वारा हामी देवता बनिरहेका छौं। आत्मा नै पतित अनि पावन बन्छ। अहिले म आत्मा पतित छु भने शरीर पनि यस्तै पतित मिलेको छ। मैला परेको छ। यस प्रकार आफै सँग कुरा गर्दै विचार सागर मन्थन गरिरहनु पर्छ। त्यसपछि फेरि बानी पर्न थाल्छ। तिमीले सत्य के हो, असत्य के हो भनेर विचार सागर मन्थन गर्नुपर्छ।

आफूलाई आत्मा निश्चय गर्नु छ। शरीरद्वारा आत्मालाई नै बोलाइन्छ। शरीरलाई किन बोलाईदैन? आत्मालाई खुवाइन्छ। फेरि पनि आत्माले कसरी खाओस्? ब्राह्मणको शरीरद्वारा नै खान्छ नि। स्त्रीले सम्झिन्छन्, मेरो पतिको आत्मालाई बोलाईएको छ। कसैको यदि स्त्रीमा प्यार छ भने जब उनको आत्मालाई बोलाईन्छ, उसले सम्झन्छ— कुनै सौगात दिन पाए हुन्थ्यो। फेरि ऊ द्वारा औंठी वा फुली लगाउन लगाइन्छ। हो त आत्मा मात्र,

शरीर त आउन सकदैन। वास्तवमा आत्मा पनि आउने होइन। यो सबै ड्रामामा निश्चित छ। यो पनि एउटा खेल हो। उनीहरूले सम्झन्छन्- फलानो आएको छ। मैले उसलाई खुवाउँछु। ठूला-बडा व्यक्तिलाई धुमधाम सँग खिलाइन्छ। यो रीति-रिवाज छ। वास्तवमा ब्राह्मणहरूले कुनै नौकरी गर्नु हुँदैन। तर आजभोलि पेटको लागि जे पनि गर्छन्। ब्राह्मणहरूले आफूलाई निकै उच्च सम्झन्छन्। फेरि पनि ती भए कोख वंशावली। तिमी हौं मुख वंशावली ब्राह्मण। तिम्रो धेरै महिमा छ। तिमिले अब बुझेका छौ। हामीले सारा सृष्टिको आदि-मध्य-अन्त्यको ज्ञानलाई जानेका छौं। एक बाबा सिवाय अरु कसैलाई पनि ज्ञानका सागर भनिदैन। जसलाई मनुष्यबाट देवता बनाउनु छ, उनलाई पनि अवश्य गोद लिनु पर्छ किनभने यी हुन् माता-पिता। बाबा आएर तिमीलाई यिनीद्वारा रचनुहुन्छ। यो कुरा मुश्किलले कसै-कसैको मात्र सम्झमा आउँछ। कति अचम्मको कुरा छ! भन्नुहुन्छ- दिन-प्रतिदिन तिमीलाई गहन रहस्यहरू सुनाउँछु। अन्तिम घडीसम्म यो ज्ञान धारण गर्नु छ। अन्तिममा गएर कर्मातीत अवस्था हुन्छ। ८ जना मात्र स-सम्मान पास हुन्छन्। सेनामा कोही मर्यो भने उसलाई पूरा सम्मान दिइन्छ। यहाँ सबै पुरुषार्थ गरिरहेका छन्, कर्मातीत बन्ने रेस छ। कसले राम्रो सँग योग लगाएर रुद्र मालामा आउँछ, यसको रेस छ। मम्मा-बाबा त प्रसिद्ध भइसकेका छन्, फेरि हुन्छ नम्बरवार। स-सम्मान पास हुनेहरूलाई पूरा अंक मिल्छ। उनले सजाय आदि केही खानु पर्दैन। उनीहरूको धेरै मान हुन्छ। सदैव ९ रत्नहरूको गायन गरिन्छ, ८ को होइन। ४ जोडी हुन्छन्। बाँकी बीचमा एक बाबा हुनुहुन्छ। उनीहरूले अर्थलाई बुझ्दैनन्। जसले जे सल्लाह दियो त्यसै अनुसार बनाइदिन्छन्। जैनीहरूले कति धेरै हेठयोग गर्छन्, पूरै केश उखाल्छन्। यो पनि हिंसा भयो नि। त्यो संन्यास त दुःख दिने किसिमको भयो। तिमिले त केही पनि गर्नु पर्दैन। तिमीलाई त भविष्यको प्रलोभन देखाएर विकारहरूको संन्यास गराइन्छ। यो ज्ञान पनि तिमीहरू बाहेक अरु कसैमा पनि छैन। हामीले अवश्य पनि ८४ जन्मको चक्र लगायौ। अब हामी फर्केर जान्छौं। जति योगमा रहन्छौ, त्यति नै पवित्र बन्न सक्छौ। योगमा रहेर सेवा गरियो भने त्यसको फल धेरै मिल्छ। परमप्रिय बाबा हुनुहुन्छ जसबाट २१ जन्मको लागि सुखको वर्षा मिल्छ। अच्छा!

मीठे-मीठे सिकीलधे बच्चाहरूप्रति माता-पिता बापदादाको याद-प्यार एवं गुडमर्निङ्ग। रूहानी बाबाको रूहानी बच्चाहरूलाई नमस्ते। रूहानी बच्चाहरूको रूहानी बाबालाई गुडमर्निङ्ग, नमस्ते।

धारणाको लागि मुख्य सार:-

१) कर्मातीत बन्ने रेस गर्नु छ। उत्तम फल प्राप्त गर्नको लागि यादमा रहेर सेवा गर्नु छ।

२) स्वच्छ बुद्धि हुनेहरूको सङ्ग गर्नु छ। बाबाको गुणलाई स्वयंमा धारण गर्नु छ। स्वयंलाई कहिल्यै पनि श्रापित गर्नु छैन।

वरदान:- मालिक बनेर कर्मेन्द्रियहरूद्वारा कर्म गराउने कर्मयोगी, कर्मबन्धनमुक्त भव ब्राह्मण जीवन कर्मबन्धनको जीवन होइन, कर्मयोगी जीवन हो। कर्मेन्द्रियहरूको मालिक बनेर जे चाह्यो, जस्तो चाह्यो, जति समय कर्म गर्न चाह्यो त्यसैगरी कर्मेन्द्रियहरूद्वारा गराउँदै गयो भने ब्राह्मण सो फरिश्ता बन्छौ। कर्मबन्धन समाप्त हुन्छ। यो देह सेवा अर्थ मिलेको हो, कर्मबन्धनको हिसाब-किताबको जीवन समाप्त भयो। पुरानो देह र देहको दुनियाँको सम्बन्ध समाप्त भयो, त्यसैले यसलाई मरजीवा जीवन भनिन्छ।

स्लोगन:- दिलारामको साथको अनुभव गर्नको लागि साक्षीपनको स्थितिमा रहने गर।